

[Kristen Amby.]

under opsigt og rapporterer tilbage. Andet gør man ikke den 25. juni kl. 2.

Men der kommer ikke noget svar; fjendtlighederne hører ikke op, og det viser sig mærkværdigt nok, at de nordkoreanere, som skulle være de angrebne, aldeles glimrende er i stand til selv at gennemføre angrebet, for bare i løbet af nogle få dage er Sydkoreas hovedstad overløbet; det er nu en ting for sig. Der kommer så yderligere telegrammer fra Koreakommissionen til FN, til sikkerhedsrådet, der var samlet og som nævnt havde afgivet sin første resolution, uden at fjendtlighederne hørte op. Hvad sker der så? Der sker det, at man samles igen den 27. juni, altså to dage efter, og da man ikke kan få fjendtlighederne til at høre op, vedtager man den nye resolution, der anbefaler, at medlemmerne af De Forenede Nationer giver sådan hjælp til republikken Korea, som måtte være nødvendig for at slå det væbnede angreb tilbage og genoprette freden, og først da — for det ærede medlem hr. Aksel Larsen tillod sig også at sige, at Amerika, længe før FN besluttede noget, allerede var inde i krigen —, først da besluttede man i Amerika at stille væbnede styrker til rådighed.

Jeg behøver ikke at gå længere i dokumentationen. Jeg indrømmer, det er noget trist noget at høre på... hr. formand, jeg skal være færdig i løbet af et øjeblik. Vi kunne måske endda bære, hvad det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger, for det er vi vant til, men det uheldige er, at der er adskillige mennesker her i landet, der går rundt og siger: Hvem mon der egentlig har ret? Hvem begyndte? Det er ikke til at vide noget om; det er så langt borte.

Der er ingen tvivl om, hvor angrebet kom fra; det er også dokumenteret. Men vi ved godt, det er svært at sige en bestemt morgen, hvorfra en bøsse først gik af. Det er heller ikke det afgørende. Det afgørende er, hvem der er villig til, når den autoritet, der har ret dertil, forlanger det, at holde op med angrebet og indgå på en våbenhvile. Den, der er villig dertil, er som regel ikke angriberen, den, der er uvillig dertil — det har vi lov til at tro, når også alt andet tyder derpå —, er angriberen; det tror jo i reglen da også heldigvis de fleste mennesker. Det hindrer ikke, at vi alle må håbe, at denne forfærdelige og blodige konflikt må høre op, men den kan ikke høre op ved, at FN unddrager sig sin pligt. Gør den det, er det efter min mening enden på FN. FN er nødt til — ikke at slå nogen til jorden, men at fastholde, at et angreb ikke skal

kunne betale sig, og at angriberen må holde op med sine angreb, før man kan begynde på fredelige forhandlinger. Jeg håber, de kommer inden længe, ikke så meget fordi jeg tror, fornuften vil sejre, for den har svært ved at sejre, men fordi kendsgerningerne måske vil vise, at angreb ikke betaler sig.

Viggo Starcke: Det kunne aldrig falde mig ind at ville anbefale nogen som helst form for indskrænkning i det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s ytringsfrihed eller hans ret til at udtale sig eller fremkomme med begrundelser for sine standpunkter. Det, jeg tillod mig at kritisere i går, var ikke, at han havde rettet visse kritiske bemærkninger imod Amerika, for det gør jeg selv, og jeg synes, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) må indrømme, at jeg meget ofte har kritiseret fejlene ved den vestlige kulturs økonomiske opbygning — af og til har jeg endogså kritiseret enkelte af partierne her i denne sal. Altså, det, som jeg havde at indvende imod det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), var ikke, at han havde kritiseret Amerika og en række foranstaltninger, som Amerika havde iværksat i anledning af Koreakonflikten, men min kritik gjaldt dette, at det ærede medlem fremsætter denne stærke kritik uden samtidig med et eneste ord at kritisere kommunismens aggression i Korea. Det var det, som udenrigspolitik set var en brøler. Det er noget, man har lov til at fremdrage som almindelig rigsdagsmand, men som man skal være forsigtig med at fremdrage, når man står som sekretær i det udenrigspolitiske nævnt.

Til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), hvis pinsler jeg ellers ikke skal forøge, vil jeg gerne sige, at Danmarks risiko ikke er en følge af vort medlemskab af Atlantpagten, men den er en årsag til, at vi blev medlem af Atlantpagten. De Forenede Nationer er en meget betydningsfuld ting, men endnu kun en akademisk fremtidsmulighed, som ikke løser problemerne i den forhåndenværende situation. Jeg vil gerne henvisse til, hvad den amerikanske udenrigspolitiske skribent Ernest Lindley har påvist, at efter at De Forenede Nationer — formelt er det De Forenede Nationer, men de, der bærer hovedbyrden, er jo faktisk Amerika og de stater, der står bagved Atlantpagten — havde grebet ind i Korea, er kommunismen i det forløbne år ikke gået i gang med de planer, som truede med at blive iværksat for et år siden. Jeg forstår godt, at det ærede medlem hr. Jørgen